

1

SI HO SÉ, NO HO TOCO! O POTSER SÍ?

—**I**, sobretot, sigueu ben puntuals, que l'autobús no espera... Després de la visita guiada, tindreu vint minuts perquè pugueu acabar de mirar tot el que us interessi. En acabar, quedem tots un altre cop a l'aparcament per...

Però l'autobús ja ha parat i el conductor ha obert les portes. Les veus cada cop més fortes de tots els nois i noies van esmoreint les darreres paraules de la professora d'història, la Júlia, altrament coneguda per tots els seus alumnes com «la Tocada», no perquè tingui cap desequilibri mental, sinó perquè inicia la major part de les seves frases de la mateixa manera: «Digueu-me tocada i posada, si voleu, però la presentació d'aquest treball ha de ser perfecta...». O, per posar un altre exemple: «Ja sé que sóc molt tocada i posada, però no puc consentir que els llibres de les prestatgeries no estiguin col·locats en un escrupolós ordre alfabètic d'autors...». Us en feu una idea, oi?

—Ei! On aneu, tan de pressa? Espereu-vos un moment davant la porta, que jo passaré primer per comprar les entrades. I no us despisteu...

Els darrers a baixar són, com sempre, el Pol i l'Anna.

—Uf, quin pal! —El Pol ja té ganes que la visita al museu s'acabi—. Ja podríem ser al Palau de Gel...

—Ho dius com si visitar el Museu d'Història no fos prou divertit.

—Ui, perdoni, senyoreta intel·lectual... Ja sabem tots com en són, per a alguns, de divertides, les matemàtiques, la història, la llengua, les ciències...

—Au, vinga, Pol! —també hi posa cullerada el Marcel, que no pot passar fins que els dos amics desembussin el passadís—. No et facis la víctima, que no n'hi ha per a tant... Les coses són com un se les pren, i si tu ja vas predisposat a avorrir-te...

—Ho veus, Pol? —L'Anna agraeix que l'altre company s'hagi posat de part seva—. No sóc l'única persona que creu que a l'escola, a més de l'hora d'esbarjo, també hi fem coses entretingudes.

—Que sí, que sí... —El Pol prefereix no discutir. Per què, si ell ja sap que això serà un rotllo?—. Que el que vosaltres digueu, que xalarem d'allò més... —diu amb ironia.

—Ep, nois! —El Xavier, el professor d'anglès, treu el cap per la porta—. Què feu, que no veniu? Espavileu-vos, que de seguida entrarem... —El Xavier, aquest cop, ha vingut de professor de reforç. Quan les munta ell, les sortides, acostumen a anar al teatre o a cinemes on passen pel·lícules en anglès. No és que entenguin gaire cosa, sincerament, però almenys estan asseguts i després no els fa fer un munt d'exercicis. A més, normalment té molta més

pacència que la Júlia. Probablement l'han influït les seves estades a Anglaterra, perquè, si hi ha una cosa que el caracteritza, és la seva flegma britànica.

—Vinga, Pol! —l'empeny amb suavitat l'Anna—. Que encara ens les carregarem...

Amb les presses per baixar, no s'adona que, després de cruspir-se d'amagatotis tota una bossa de llatinadures, no ha tancat la motxilla i una de les nanses s'ha enganxat al braç d'un dels seients. A la primera passa se li acaba d'obrir i tot el seu contingut se li escampa per terra.

—Ostres, Pol! —es queixen els dos amics alhora, fent un fals posat de fastiguejats.

—Ei, què voleu? Em sap greu... no he tancat la bossa... —es disculpa mig acotxat, rebuscant entre els seients—. A més, bé que no heu dit que no, quan us he dit si volíeu núvols de sucre i caramels... De manera que ja m'esteu ajudant...

—Molt bé, molt bé... Si és que el que no et passi a tu, Pol... —A l'Anna, li encanta fer-lo enrabiard—. Au, té: els entrepens, les llaunes, el mòbil, l'encenedor, la navalla, la llanterna, la brúixola... L'encenedor? La navalla? La llanterna? La brúixola?

—Però què és això? Què hi duus, a la motxilla? —El Marcel també està al·lucinant amb el que estan recollint—. Anem d'excursió a ciutat, no a la selva amazònica! Es pot saber per a què ho vols, tot això?

El Xavier torna a treure el cap perquè no s'entretinguin més.

—Em penso que..., que... —només li surt de dir, atabalat, premsant sense miraments totes les coses dins la bossa per poder tancar-la.

—Què? Què et penses?

—Que no havia acabat de buidar la bossa des de l'última acampada, aquella que vam fer al Pirineu.

—El que deia —hi torna l'Anna—: que el que no et passi a tu...

Amb una corredissa, arriben a la resta del grup, que, pacients, esperen que la Júlia surti un altre cop de l'edifici. De seguida que apareix tots s'hi van apropant.

—Pilar, ¿pots acabar de repartir tu els fulls, si et plau? Bé, gràcies... A veure... Ara farem un recorregut sobre història de Catalunya. Per tal que tots puguem aprofitar la visita, quatre guies ens acompanyaran per les sales. Així doncs, cal que feu quatre grups i que no us despisteu ni un moment. Estigueu ben atents i, si teniu cap dubte, el vostre guia us ajudarà. El dossier que us vaig repartir a classe...

—Oh, no!

—Xxt! Què passa, ara, Pol? —diu l'Anna, amb la veu molt fluixeta, per tal de passar desapercebuda.

—M'he deixat el dossier al moble del rebedor! El vaig deixar de manera que l'havia de veure per força en sortir de casa i, tot i així, me l'he deixat. Quin cap! I ara què faré?

—Tranquil, home, ja farem el meu entre tots dos i després, a casa, com que no s'ha d'entregar fins demà, ja ho passarem al teu... Però ara no cridis l'atenció.